

Всички се надпреварваха да го хвалятъ и се произнесоха, че е истинско породисто куче. А Зипъ отъ своя страна искаше да се запознае съ всички отъ тѣхъ. По души, погледна ги подредъ въ очитѣ, размаха опашка и бързо се сприятели съ цѣлата група.

После открихме, че той знаелъ и да играе. Едно отъ момчетата изпусна шапката си. Зипъ я грабна, профуча като стрела и ние хукнахме следъ него. Дворътъ ни бѣше много голѣмъ, съ храсти и дървета, каквито бѣха нѣкогашнитѣ задни дворове. Зипъ препускаше ту на една, ту на друга страна, докато най-после тѣй се измори, че изпусна шапката и легна на земята запѣхтенъ. Знаеше какъ да играе и на жмишка. Като се скриеше заедно съ мене задъ нѣкой храстъ, стоеше съвършено мирно, доде ни откриятъ. Тогава се се изкубваше отъ ржцетѣ ми и тичаше съ луда радостъ.

Като си дойде баща ми вечерята, попита ме, какво съмъ правилъ цѣлия следъ обѣдъ.

— Играхъ съ Зипъ, отговорихъ енергично. А знаешъ ли, татко, Зипъ умѣе да играе сжщо като момче. Той е чудесно куче! — добавихъ азъ.

— Ама това куче още ли е тука? — попита баща ми. Я да го погледна азъ още веднажъ.

Азъ отидохъ да го доведа. Увѣренъ бѣхъ, че докато се бавѣхъ вънъ, майка бѣ казала нѣщо на баща ми, защото, когато се върнахъ, тонътъ му бѣше съвсемъ промѣненъ.

— Да, наистина чудесно животинче, каза татко. — Чие ли ще да е това кученце?

— Зипъ е мое куче, казахъ азъ самоувѣрено. Той ме е избралъ за неговъ татко, и азъ ще се грижа за него.

Зипъ разбра, че за него става дума и че е поставенъ на изпитание. Той приближи предъ баща ми и се изправи, като застана на заднитѣ си крака. Размаха лапитѣ на преднитѣ, изви глава къмъ него и го загледа